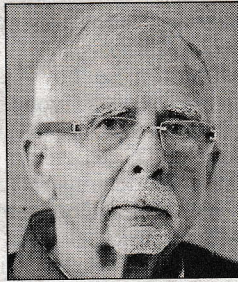

Kšeft s bydlením

Stanislav Křeček

Občan (říkejme mu „pan A.“) vlastní v jedné obci 120, ale podle některých až 200 bytů. Tyto byty dává do nájmu potřebným lidem (a upřímně si přiznejme: lidem, kterým by nikdo jiný byt nepronajal) za nájemné, které stanovil na 250 Kč

za metr podlahové plochy.

Tyto peníze mu samozřejmě nikdo nezaplatí, neboť tato částka uvedená v nájemních smlouvách slouží jen k tomu, aby se navyšovala úroveň „místně obvyklého“ nájemného, podle kterého úřady vyplácejí na bydlení sociální dávky potřebným lidem. A daří se: zatímco v obecních bytech se v té obci platí podle kvality bytu 33 až 65 Kč za metr, úřad zde vyplácí jako příspěvek na bydlení 100 Kč za metr podlahové plochy!

Takže pan A. se svým autem čas od času zaparkuje před Úřadem práce a od nájemců svých bytů vybere úřadem po-

skytnutý sociální příspěvek na bydlení a současně jim prodlouží nájemní smlouvy na další měsíc. Každý měsíc tak získá 720 tisíc až milión korun.

To, co pan A. provádí, samozřejmě není zaměstnání, a tak pan A. je, zcela v souladu s našimi zákony, přihlášen jako nezaměstnaný na Úřadu práce. Tento úřad mu samozřejmě vyplácí podporu v nezaměstnanosti a platí (nebo platíme?) za něj i potřebná pojištění.

O byty „svých“ nájemců se pan A. nestará a proč také? Pokud byt není řádně vybaven, úřad práce poskytne potřebnému nájemci na zařízení bytu

za dozoru státu

až 65 tisíc Kč. Když se ten po nějaké době vystěhuje, poskytne úřad na vybavení bytu stejnou částku novému nájemci znovu.

O svůj byznys pan A. pečuje: kupuje další byty v místech, která se mění ve vyloučenou lokalitu, neboť stačí do domu nastěhovat příslušnou rodinu, se kterou je soužití v domě nemožné, a za pár měsíců jsou další byty volné, samozřejmě lacino. A noví nájemníci se mohou přistěhovat. Pan A. nedávno dokonce organizoval nábor nových nájemců v jiných částech republiky.

Otec se brání, jak může: ne-
dávno využila, jako mnoho

dalších obcí v republice, možnost, kterou jí zákon poskytl, totiž přijal opatření obecní povahy, jímž znemožnila, aby příspěvek na bydlení byl vyplácen – tedy ověřen ve skutečnosti panu A. Proti tomu se postavila řada občanců práv („jak můžete odebrat právo na sociální příspěvky potřebným lidem?“) a Ústavní soud tuto nepříjemnost jasně zruší.

Bude tak jen pokračovat ono legislativní šílenství spočívající v tom, že parlament čas od času přijme opatření, která na čas obcím v těchto situacích pomohou, ale která neřeší celý tento problém, jehož příčinu nejsme

ochotni si přiznat. Opatření vzápětí Ústavní soud musí zrušit: zákaz sedět na lavičkách (jak můžete někomu odebrat právo sednout si na lavičku?), zákaz pobytu (jak můžete takto omezit svobodu pobytu?) a nyní i omezení sociálních dávek...

Zdaleka nejde jen o jednu obec, taková situace a takových pánů A. je po republice mnoho. A tak je snad čas se zeptat: co práva těch ostatních? Těch, kteří řádně pracují, vychovávají děti, chtějí v klidu bydlet a žít? A jsou stále méně ochotni se na toto mlčky dívat...

(Autor je zástupce veřejné ochránčyně práv)